

Arrest

nr. 227 019 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Louizalaan 89/1
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. LERNOUT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van het dorp Tutu, district Sherzad, provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond zou hebben. U verklaart dat u doorheen uw leven niet naar school ging noch werkte, en enkel uw moeder bijstond in het huishouden.

Op een dag werd uw vader op de terugweg van de moskee aangesproken door enkele talibanleden. Ze zeiden hem dat u, zijn zoon, oud genoeg was om aan de Jihad deel te nemen, en ze gaven u een maand bedenktijd om u bij hen aan te sluiten. U besloot meteen nadat uw vader het u vroeg dat u niet wou gaan vechten. Een maand later werd u door de taliban uit uw huis meegenomen naar een trainingskamp. Hier werd u geregeld geslagen omdat niet kon dan wel niet wou omgaan met vuurwapens. Ze braken uw arm en u kreeg ook een messteek. Na een twintigtal dagen kon u evenwel

ontsnappen toen een aanval van het overheidsleger verwarring veroorzaakte. Daarop regelede uw vader uw vertrek uit het land.

U vertrok uit Afghanistan zo'n drie jaar geleden, en reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije. Hier zat u tijdlang in een gesloten centrum, en toen u naar een open centrum ging reisde u verder met de smokkelaar. U kwam ook nog terecht in Duitsland, waar u een jaar lang zat en aan uw arm geopereerd werd. Ook verbleef u een tijdlang in Frankrijk. U zou internationale bescherming gevraagd hebben in deze Europese landen, maar hebt geen weet van het verloop of de afloop van enigerlei procedure. Op 19 augustus 2018 kwam u aan in België, waarop u op 21 augustus 2018 internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: een enveloppe, en enkele medische en psychologische documenten. Uw advocaat stuurde naderhand een kopie van een taskara en een aangifte van het verlies van een taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste zijn er redenen om aan te nemen dat u aan de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelt over uw identiteit. U geeft heden aan dat uw naam H. (...) zou zijn, zoon van Y. (...), van de L. (...) stam. U geeft in het begin van het onderhoud nog aan geen andere namen gevoerd te hebben (CGVS p. 4), terwijl u nochtans bij uw aankomst in België verklaarde dat u H.K. (...) heette (fiche niet begeleide minderjarige). In Frankrijk en Duitsland kende men u dan weer als K.H. (...) (documenten Dublin-procedure ref. 7618683 – 423; en 63992 / D2). In Bulgarije vervolgens staat u gekend als M.G.H. (...) (documenten Dublinprocedure ref. 35290-2). Hier gedurende het onderhoud op gewezen, wijt u de Bulgaarse naam aan de povere vertaal mogelijkheden aldaar, maar voor de namen die u opgaf in Duitsland, Frankrijk en bij het begin van de procedure in België kan u enkel verklaren dat u deze opgaf omdat u niet op de hoogte was van uw eigenlijke familienaam, omdat u ongeschoold zou zijn, dan wel het door de stres vergeten was (CGVS p. 4). Dit valt maar moeilijk te geloven. Niet alleen kan dit niet verklaren waarom u zoveel verschillende namen voerde, maar het is ook gewoon weinig aannemelijk op zich: zelfs van iemand die weinig geschoold is kan aangenomen worden dat hij wel zou weten wat zijn naam is en tot welke stam hij behoort, zeker in een maatschappij als Afghanistan waar aan dergelijke banden nog belang wordt gehecht. U werd hier ook op gewezen gedurende het onderhoud (CGVS p. 4). Wat er ook van zij, gezien al deze tegenstrijdige elementen verkeert het CGVS eigenlijk in het ongewisse over uw werkelijke identiteit. U legt dan wel een taskara voor, maar het betreft enkel een kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. De layout van deze taskara lijkt ook niet-standaard (zie documenten toegevoegd aan het dossier), wat verder doet twifelen aan de authenticiteit.

Ten tweede moet er in dit kader op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij binnenkomst in België dat u geboren was op 31 augustus 2002, waardoor u op dat moment zo'n zestien jaar oud zou zijn geweest (fiche niet begeleide minderjarige, dd. 20 augustus 2018). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-Over-Heembeek op 24 augustus 2018, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 24 augustus 2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,7 jaar, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar, iets waar u zelf ook naar verwees gedurende het onderhoud (CGVS p. 4). U zou u voor deze leeftijd gebaseerd hebben op uw taskara, wat alleen maar verder doet twifelen aan de authenticiteit van deze taskara, daar deze in tegenspraak is met objectief vastgestelde medische gegevens.

Bovendien blijkt uit de lezing van uw dossier dat u in andere landen steeds een andere leeftijd hebt opgegeven, waaronder ook meerderjarige leeftijden (stukken Dublinprocedure, ref. 7618683 – 423; 63992 / D2; en 35290-2). Dit versterkt het vermoeden dat het hier niet zomaar gaat om een onschuldige vergissing. Hier gedurende het onderhoud op gewezen, stelt u dat u in Frankrijk een valse leeftijd opgegeven zou hebben omdat u daar niet wou blijven (CGVS p. 4). Dit is geen steekhoudende verklaring: het opgeven van een valse leeftijd is geen dienstige manier om een procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming te beëindigen. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, in weerwil van de medewerkingsplicht. Dit ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Ten derde zijn er redenen om aan te nemen dat u de Belgische instanties niet de waarheid vertelde over uw socio-economische achtergrond en activiteiten in Afghanistan. U verklaart namelijk dat u in Afghanistan uw hele leven niets anders gedaan zou hebben dan uw moeder bijstaan in het huishouden, en bidden (CGVS p. 8). U zou nooit naar school geweest zijn, niet hebben gewerkt op land van de familie of gezorgd hebben voor dieren van de familie, en geen religieuze studies gevolgd hebben (CGVS p. 9). Ook ging u nooit mee naar de veemarkt met uw vader (CGVS p. 8), die professioneel veehandelaar was (en geen andere beroepsactiviteiten had, CGVS p. 8). U zou zelfs geen echte buitenshuse ontspanning hebben gehad, en ook geen vrienden (CGVS p. 11). Dit valt allemaal maar erg moeilijk te geloven. U was naar eigen zeggen de oudste zoon van het gezin (CGVS p. 6), waardoor u na uw vader verantwoordelijk bent voor het gezin. Het is ronduit ongeloofwaardig dat uw ouders geen toekomstplannen voor u maakten, en dat u uw hele leven lang niets deed om u voor te bereiden om in te staan voor uw eigen levensonderhoud. U werd hier meermaals op gewezen gedurende het onderhoud, maar bleef volharden dat uw toekomst niet aan de orde was en u er nog voor onbepaalde tijd op rekende dat uw vader wel voor u zou zorgen (CGVS p. 8, 9, 19). Dit doet sterk vermoeden dat u het Commissariaat-generaal liever niet de waarheid wil vertellen over uw socio-economisch profiel, wat getuigt van maar erg weinig medewerkingszin, daar dit belangrijk is voor het beoordelen van uw nood aan bescherming en de mogelijkheid om u eventueel elders in Afghanistan te vestigen.

Ten vierde lijkt het er sterk naar dat u niet de waarheid vertelt over het familiale en sociale netwerk waar u op kan rekenen in Afghanistan. Zo werd supra al aangestipt dat uw vader een veehandelaar geweest zou zijn. U wist evenwel maar erg weinig te vertellen over wat dit eigenlijk inhield, en beperkte u tot stellen dat hij dieren kocht voor een bepaalde som en ze verkocht voor een hogere som op een veemarkt, één dag per week (CGVS p. 7, 8). U wist niet te zeggen welke toegevoegde waarde hij precies leverde aan zijn leveranciers en klanten, waarvan nochtans verwacht zou kunnen worden dat ze net zo goed rechtstreeks met elkaar zouden kunnen handelen zonder uw vader als tussenpersoon, gezien alle handel zich volgens u voltrok op één plaats in Memla (CGVS p. 7, 8). Ook gaf u aan dat uw vader de rest van de week niet echt iets om handen had, behalve naar de moskee gaan (CGVS p. 8), wat maar moeilijk te geloven valt in een land als Afghanistan waar de economische omstandigheden eerder precair zijn, en bijgevolg verwacht kan worden dat de enige kostwinner van het gezin toch meer dan één dag per week in de weer was. Het lijkt er dus ook op dat u niet geheel eerlijk bent over het profiel van uw vader.

Bovendien houdt u voor dat u geen enkele levende tante noch oom zou hebben, niet langs vaderskant en niet langs moederskant (CGVS p. 9, 10). Uw moeder zou een enig kind geweest zijn, en de één broer en zus van uw vader waren allebei al overleden bij een gewapend treffen, dat u evenwel niet verder kon toelichten. U verwees in deze enkel naar dat uw vader had gesproken over taliban, en over raketten die naar de stad gevuurd werden. Gevraagd of uw familie dan uit de stad afkomstig was, stelde u uw verklaringen evenwel meteen bij en gaf u aan dat u het eigenlijk had over bommen en zelfmoordaanslagen (CGVS p. 10). Wat er ook van zij, het valt maar moeilijk te geloven dat u afkomstig zou zijn van het Afghaanse platteland, maar dat u geen familie zou hebben langs vaders of moederskant; gezinnen in Afghanistan zijn in de regel zeer omvangrijk, op het platteland nog meer dan in de stad. Dat uw moeder enig kind zou zijn, en uw vader enkel een reeds overleden broer en zus gehad zou hebben, lijkt dan ook al te onwaarschijnlijk, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11). Gezien al het bovenstaande, lijkt het waarschijnlijker dat u ook op dit punt het Commissariaat-generaal liever de waarheid niet wil vertellen, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Naast een totale afwezigheid van laterale familieleden, geeft u bovendien ook aan dat u in Afghanistan geen vrienden had in het dorp (CGVS p. 11). U legt wel een enveloppe voor uit Afghanistan gestuurd door ene H. (...) (document 1), waar u af en toe contact mee zou hebben via facebook, maar verder kent u hem niet (CGVS p. 11). Ook dit valt maar moeilijk te geloven. Interactie met andere mensen vormt een wezenlijk deel van de ontwikkeling van een persoon. Daar u aangeeft dat u omzeggens geen familieleden had, valt toch te verwachten dat u elders (speel)kameraden zou gehad hebben in uw omgeving, aangezien u op dag van het persoonlijk onderhoud blijk gaf van normale interpersoonlijke vaardigheden. Dat u probeert vol te houden dat u in Afghanistan niemand anders gekend zou hebben

dan uw broer en uw ouders, is absoluut ongeloofwaardig. Meer waarschijnlijk is dat u ook in deze uw werkelijke sociale netwerk probeert te verhullen voor het CGVS.

Naast al deze zaken die uw algemene geloofwaardigheid en medewerkingszin met de procedure al danig ondergraven, dient ten vijfde ook vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde de door u voorgehouden problemen in Afghanistan aannemelijk te maken. U houdt voor dat u uit Afghanistan moest vluchten nadat u door de taliban onder dwang was ingelijfd en kon ontsnappen.

Het is primo maar vreemd dat u en uw vader van de taliban een maand bedenktime gekregen zouden hebben (CGVS p. 12). Later in uw verhaal ontvoeren de taliban u immers toch gewoon na het verstrijken van de bedenktime. Als ze toch van plan waren u onverricht ter zake mee te nemen hadden ze dit meteen vanaf dag één kunnen doen, zonder u nog een maand de tijd te geven gedurende welke u eventueel op de loop zou kunnen gaan, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13).

Aansluitend hierop is het secundo trouwens onbegrijpelijk dat u niet op de loop gegaan zou zijn gedurende die maand bedenktime. U geeft namelijk aan dat uw vader u meteen zei wat de taliban hem gevraagd hadden, en u meteen besloot om niet met hen mee te vechten (CGVS p. 12). U geeft ook aan dat er veel andere jongens op dezelfde manier verdwenen waren, nog voor u hetzelfde overkwam (CGVS p. 13). Maar ondanks dat u wist wat er met anderen gebeurd was, en ondanks de maand tijd die u nog had, bleef u naar eigen zeggen gewoon thuis, omdat u de vraag van de taliban niet serieus nam, en niet wist waar u anders heen zou moeten gaan (CGVS p. 12, 13). Gezien uw voorkennis van anderen die ontvoerd waren, en de contacten die uw vader gehad zou hebben met families die mensen naar bijvoorbeeld België hadden gestuurd (CGVS p. 5), zijn deze beider bezwaren evenwel maar weinig ernstig te nemen.

Tertio is het trouwens ook maar weinig aannemelijk an sich dat de taliban u onder dwang zouden rekruteren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt namelijk dat de taliban zich hier in de regel niet op moeten beroepen omdat ze over genoeg vrijwilligers beschikken, en zo dit al gebeurd is dit niet op individuele basis, maar mits medewerking van bijvoorbeeld stamoudsten of leiders. Bovendien dient u ook zelf aan te geven dat u geen voor de taliban bijzonder interessante rekrutee zou zijn, daar u aangeeft geen voorkennis van wapens, explosieven, of tactiek te hebben gehad (CGVS p. 14). Bovendien zouden ze door mensen tegen hun zin in te lijven ook het risico van desertie en verraad lopen. Gewezen op al deze zaken, kan u enkel beamen dat de taliban u toch rekruteerden omdat ze hun getallen wilden doen aanzwellen (CGVS p. 14). Dit wringt bovendien met uw verklaringen als zou u naderhand tijdens uw training door de talibanleden zijn neergestoken en als zouden ze uw arm gebroken hebben, aangezien dat uw strijdvaardigheid (en nut voor de taliban) danig zou beperken, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15).

Ten slotte zijn quarto uw verklaringen over de manier waarop u wist te ontsnappen maar weinig geloofwaardig. U verklaart namelijk dat er op een bepaald moment een gevecht uitbrak tussen de taliban en de overheid, dat u voor het overige niet nader kan beschrijven. U zou op dat moment alleen gezeten hebben in een soort huis, zonder andere rekruten of bewakers, en zodoende op eenvoudige wijze naar buiten zijn kunnen lopen, tot u iemand tegenkwam en naar huis kon bellen, en na vijf of zes minuten was er al iemand om u op te pikken (CGVS p. 16). Dat komt al te eenvoudig over. Het is niet omdat er een aanval plaatsvindt dat iedereen plots verdwijnt, of naar de locatie van de aanval loopt zonder iets of iemand achter te laten om onvrijwillige rekruten als u te bewaken. Bovendien is ook het idee dat er na vijf minuten al iemand zou arriveren om u op te pikken – nota bene nabij een actief slagveld, gezien de zogezegde aanval tegen het talibankamp waar u had verbleven – ook maar weinig serieus te nemen.

Uw relaas van een gedwongen rekrutering bij de taliban maakte u aldus niet aannemelijk. Al deze elementen samen leiden dan tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. De door u neergelegde medische attesten voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. U kunt zich met uw medische problemen steeds wenden tot de geijkte procedure.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamian, Daykundi, Kabul, Panshir, Samangan, en in bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en identiteit, uw socio-economische achtergrond, en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal en sociaal netwerk. Deze zaken werden supra uitvoerig besproken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en identiteit, uw socio-economische achtergrond, en uw werkelijk familiaal en sociaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw socio-economisch profiel, en het werkelijk familiaal en sociaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. In dit kader beroept hij zich op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Hij verwijt het CGVS dat geen rekening werd gehouden met zijn psychische toestand en legt een psychologisch attest neer.

Verzoeker verwijt het CGVS dat tijdens het tweede interview niet dieper werd ingegaan op en geen enkele vraag werd gesteld over het door hem neergelegde psychologische attest. Nochtans haalde verzoeker ook tijdens het interview zijn psychische problemen aan en gaf hij aan dat hij daardoor zaken niet kan onthouden.

Verzoeker brengt in het kader van onderhavig beroep een gedetailleerd verslag bij van de *vzw savoiretre* en citeert uit dit attest. Zijn psychologische toestand was al maanden slecht, dus ook tijdens het gehoor van 15 februari 2019. Dit is ook de reden waarom hij weinig kon vertellen over de situatie in zijn thuisland. Verzoeker is zich bewust van het gegeven dat hij weinig informatie kon geven doch wijt dit aan zijn psychologische toestand en de PTSS waaraan hij lijdt. Dit zorgt voor geheugenverlies, verwarring en een gebrek aan zelfvertrouwen. Tijdens het interview probeerde verzoeker ook weldegelijk informatie te geven over zijn toestand. Verzoeker vraagt dan ook om zijn interview opnieuw te mogen afleggen, gezien zijn psychologische toestand. Hij heeft niet verzaakt aan zijn medewerkingsplicht maar was niet klaar om een interview af te leggen.

2.2. Verzoeker gaat vervolgens in op “de beperkte motivering van intrekking subsidiaire bescherming”.

Hij verwijt het CGVS dat over de subsidiaire beschermingsstatus helemaal niet wordt gemotiveerd. Er werden heel weinig vragen gesteld over zijn herkomst. Deze vraag werd allerm minst onderzocht en in de bestreden beslissing wordt er zelfs niet ingegaan op de vraag of de versochte informatie al dan niet juist is. Men beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker heeft verzaakt aan zijn medewerkingsplicht, terwijl hij wel trachtte te antwoorden op vragen over zijn herkomst. Bovendien wordt opnieuw geen rekening gehouden met verzoekers psychische toestand. Verzoeker vraagt dan ook dat de zaak op dit vlak wordt terug gestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker besluit dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft verricht en vraagt om de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een psychologisch attest bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift echter te laten uitschijnen dat hij met dermate ernstige psychologische problemen kampte en kampt dat van hem en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet mocht en mag worden verwacht dat hij volwaardige verklaringen zou afleggen en dat hij zijn relaas op een gedegen wijze zou uiteenzetten.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader namelijk te worden gewezen op de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" van de DVZ, opgesteld in oktober 2018. In deze vragenlijst werd aan verzoeker expliciet gevraagd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Verzoeker antwoordde hierop eenduidig: "*neen*". Verder maakte verzoeker in de vragenlijst op 21 december 2018 weliswaar melding van het gegeven dat hij psychologisch werd opgevolgd, doch gaf hij daarbij nergens aan dat zijn psychische problemen van dergelijke aard waren dat deze in zijner hoofde geheugenproblemen met zich brachten of hem anderszins zouden kunnen verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen of om zijn relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Integendeel maakte hij er slechts melding van dat hij door zijn psychische problemen niet goed kon slapen en aan nachtmerries leed (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.8.). Daarenboven formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte één van hen er bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud melding van dat van verzoeker niet bij machte was om dit onderhoud te volbrengen of dat verzoeker geen volwaardige verklaringen kon afleggen. Slechts nadat verzoeker het antwoord op een aantal vragen, onder meer omtrent zijn stam, schuldig moest blijven, vermeldde verzoeker bij het CGVS voor het eerst dat hij psychische problemen kende. Bovendien vermeldde hij hierbij initieel andermaal slechts slapeloosheid, stress en gepieker. Pas wanneer hij er vervolgens op werd gewezen dat dit toch niet kon verklaren waarom hij het antwoord op de vraag naar zijn stam schuldig moest blijven, stelde verzoeker dat zijn slapeloosheid en stress ook vergeetachtigheid met zich konden brengen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij opnieuw aan dat hij door zijn psychische problemen zou lijden aan vergeetachtigheid en zaken niet kan onthouden (*ibid.*, p.18). Uit het psychologische attest dat verzoeker bij het CGVS neerlegde, kan zulks echter in het geheel niet worden afgeleid. In dit attest, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, wordt namelijk slechts op algemene wijze gesteld dat verzoeker psychologisch wordt opgevolgd en dat verdere opvolging noodzakelijk is. Ook uit de overige bij het CGVS neergelegde medische documenten blijkt niets anders inzake de aangevoerde psychologische problemen. Waar verzoeker heden alsnog tracht aan te tonen dat hij ten tijde van zijn onderhoud bij het CGVS zou hebben gekampt met dermate ernstige psychische problemen, waaronder geheugenproblemen, dat hij in wezen niet bij machte mocht worden geacht om zijn onderhoud te volbrengen en te dien einde een nieuw psychologisch attest neerlegt dat dateert van 1 april 2019, dient aldus te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat het nieuwe attest uitgaat van dezelfde twee personen als het reeds eerder neergelegde attest. Daarbij kan niet worden ingezien waarom deze twee personen, zo verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds kampte met de hierin vermelde symptomen, dit niet eerder zo zouden hebben geattesteerd. Hoe dan ook wordt ook in het nieuwe attest slechts op bijzonder algemene wijze gesteld dat verzoeker zou lijden aan PTSD en dat dit gepaard kan gaan met geheugenproblemen, angst, een gebrek aan zelfvertrouwen, hyperwaakzaamheid naar anderen en verwarring. In het attest wordt nergens aangegeven op basis van welke vaststellingen tot deze conclusie wordt gekomen. Evenmin wordt hierin gepreciseerd in welke mate verzoekers verklaarde psychische problemen hem zouden (kunnen) belemmeren in het afleggen van volwaardige verklaringen. Verder wordt hierin niet nader geduid hoe zulks indertijd concreet van invloed zou kunnen zijn geweest op verzoekers vermogen om zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS te volbrengen. Verzoeker laat daarenboven ook zelf na hierover enige duiding te verschaffen. Hij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin werkt hij aan de hand van concrete argumenten of elementen uit waar of hoe dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Tutu in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Hij zou aldaar zijn hele leven hebben gewoond, analfaabeet zijn, nooit hebben gewerkt en omwille van problemen met de taliban, die hem gedwongen wilden rekruteren, het land hebben verlaten.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker op aperte wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Meer bepaald wordt daarbij vastgesteld dat (i) verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit; (ii) verzoeker eveneens bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd; (iii) verzoeker zich ter staving van voormelde elementen bedient van een bijzonder dubieuze taskara; (iv) verzoeker ten overstaan van de Belgische asielinstanties niet de waarheid heeft verteld over zijn socio-economische achtergrond en zijn activiteiten in Afghanistan; (v) verzoeker ook zijn familiale en sociale netwerk heeft trachten te verhullen; (vi) verzoeker er ook niet in is geslaagd om zijn voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan aannemelijk te maken; (vii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan de inzake het voorgaande in de bestreden beslissing opgenomen motieven. De motieven die met betrekking tot de voormelde vaststellingen zijn opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven, benevens de reeds hoger besproken argumenten inzake zijn voorgehouden psychische problemen, niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en worden zij door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Al deze elementen samen leiden dan tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamian, Daykundi, Kabul, Panshir, Samangan, en in bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en identiteit, uw socio-economische achtergrond, en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal en sociaal netwerk. Deze zaken werden supra uitvoerig besproken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en identiteit, uw socio-economische achtergrond, en uw werkelijk familiaal en sociaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw socio-economisch profiel, en het werkelijk familiaal en sociaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een

onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS inzoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT